

dertil, han kan meget godt komme bort fra den Aftale, der er om Skibsfartens Hjemsejling af Varer til lavere Fragt. Der staar udtrykkelig i den Overenskomst, som er sluttet med Skibsfarten: „Saa fremt det maatte vise sig, at der ikke haves Anvendelse for alle 133,000 tons d. w. til de omhandlede Foderstoftransporter, eller Staten ikke maatte ønske saadan Anvendelse, stilles den saaledes ledigblevne Tonnage til vedkommende Rederiers fri Disposition“. Hvis den højtærede Landbrugsminister ikke har Anvendelse for den Tonnage, som haves til Anvendelse for Hjemsejling af Foderstoffer til nedsat Pris, eller ikke ønsker en saadan Anvendelse, har han Mulighed for at afskaffe denne Ordning, som han talte saa nedsættende om i Gaar. Jeg vil gerne se den højtærede Landbrugsminister praktisere sine opløsende Tendenser paa dette Omraade. Det er bekendt, at denne Ordning er Aarsagen til, for det første, at Staten paa rimelige Vilkaar har kunnet ombytte ca. 1½ Mill. Tdr. Rug og Hvede med Majs og Foderkager, og dernæst, at der er Mulighed for at skaffe her til Landet Foderkager og Majs i et Kvantum af yderligere 2½ Mill. Tdr. til Priser, som har ligget langt under den Pris, Verdensmarkedet kunde befordre dem til.

Der er et andet Organ, som den højtærede Landbrugsminister gerne saa opløst, nemlig Centralkontoret for Foderstofimporten, som har virket sammen med denne Skibsfartsordning, og som ved sine gunstige og rimelige Indkøb i Forbindelse med den billige Fragt muliggør, at det for Øjeblikket sælger Majs her i Landet til en Pris, som er langt under Verdensmarkedets Pris for Majs. Men den højtærede Landbrugsminister er jo en Tilhænger af Verdensmarkedets Priser; og naar han nu faar ophævet Skibsfartsordningen og opløst Centralkontoret for Foderstofimporten, kan Velsignelsen komme for det producerende Landbrug, og naar Styret har virket tilstrækkelig længe, kan vi opgøre, hvorledes Opløsningen har virket.

Vedrørende Centralkontoret for Foderstofimporten fremsatte den højtærede Landbrugsminister nogle Bemærkninger. Han udtalte, at det var meget rigtigt, at dette Kontors Resultat var i Statskassens Favør — det var i Anledning af det Tal, jeg havde nævnt, idet jeg omtalte, at der var et Overskud pr. 1. April af 6,8 Mill. Kr., og at det rimeligvis nu var steget. Men hvem er det, som har foranlediget, at Staten faar et Overskud af Centralkontoret

for Foderstofimporten, hvem er det, som har foranlediget, at Centralkontoret ikke kommer til at virke saaledes, at det udelukkende tjener Forbrugerne, det producerende Landbrugs Interesser? Det er den højtærede Landbrugsminister. De handelskyndige Medlemmer af Centralkontoret for Foderstofimporten, blandt hvilke jeg særlig fremhæver Lederne for de to Andelsforetægter, Øernes og Jydsk Foderstofforening, foreslog, at der skulde gives dette Kontor en Eneret paa Indførsel af Varer, og at disse skulde sælges stadig til den Pris, som Staten indførte dem til; forsaavidt der blev noget tilovers udover Ombytningen, skulde Foderstofforretningerne oppebære en fast, ganske lille Avance, men i øvrigt skulde Landbruget ikke betale en Smule mere, end hvad Importen kostede; følgelig var den nedsatte Fragt kommet det producerende Landbrug helt til gode.

Denne Ordning slog den højtærede Landbrugsminister i Stykker først ved sin Holdning i Landbrugsudvalget og derefter ved sin Holdning ved Andelsselskabernes Generalforsamling i Aarhus, hvor jeg havde den Fornøjelse at diskutere disse Spørgsmaal med ham. Den højtærede Landbrugsminister slog den i Stykker, fik et tilstrækkeligt Antal af Andelsselskabernes Repræsentanter med sig, fordi han foregølede dem noget. Han foregølede dem, at det, som forestod, var et stort Prisfald paa Landbrugets Foderstofartikler, han sagde stadig til de tilstedeværende Landbrugere, at Hensigten med Centralkontorets Ordning var at sikre Handelsstanden mod Tab ved de faldende Priser. Jeg skal citere Andelsbladets Referat af hans Udtalelser paa dette Møde i Aarhus: „Da Priserne gik op, da der var en ganske urimelig Avance paa hver lille Ladning, da var der ikke Tale om Regulering“ — det var nu ikke rigtigt, thi der var i høj Grad Tale om Regulering — „men nu, da der er Udsigt til Prisnedgang, nu reguleres der“. Og senere sagde han: „Nu da Priserne gaar ned, vil Købmændene ikke løbe Risiko, de vil sættes paa fast Gage“. Han fik ogsaa vedtaget en Resolution, som blev foreslaaet under det Motto, at før var Købmændene udsatte for Tab eller Vinding, men nu var det kun at tjene og tjene uden Risiko.

Denne Spaadom om de nedadgaaende Fragter og de nedadgaaende Foderstofpriser, sat i Forbindelse med dens Udtalelse om, at Centralkontoret havde til Hensigt udelukkende at sikre Handelsstandens Interesser og at spare den for en Risiko, var tilstrækkelig til, at Folk ska-